

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Jana Dvořáka a soudců Aleše Korejtky a Petry Venclové ve věci

žalobce: **SYNOT TIP, a.s.**, IČO: 26301091,
sídlem Jaktáře 1475, 686 01 Uherské Hradiště
zastoupený obecným zmocněncem S. H.
adresa pro doručování Jaktáře 1475, 686 01 Uherské Hradiště

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel,**
sídlem Budějovická 1387/7, 140 96 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2020, č. j. 13521-3/2020-900000-311,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Žalobou napadené rozhodnutí, žaloba a vyjádření žalovaného

1. Celní úřad pro Pardubický kraj (dále též „celní úřad“ či „správní orgán prvního stupně“) u žalobce provedl dvě kontroly zaměřené mimo jiné na dodržování povinností dle zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, v rozhodném znění (dále též „zákon o hazardních

hrách“), a na dodržování podmínek provozování hazardní hry stanovených základním povolením [kterým bylo v daném případě rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 10. 4. 2019, č. j. MF-37010/2016-34-139, dále též „základní povolení“]. První kontrola byla provedena dne 28. 8. 2019 v provozovně žalobce (označené jako „*SYNOT TIP CASINO*“), která se nachází na adrese Havlíčkova 90, 537 01 Chrudim. Kontrolní skupina celního úřadu při kontrole ze záznamů monitorovacího zařízení zjistila, že nelze rozpoznat, zda jsou koncová zařízení technické hry č. AP1TR0030121 a č. AP1TR0030125 v provozu [kamery byly rozmístěny tak, že na záznamech nebyly zachyceny (čelní pohled) celé monitory koncových zařízení (pouze na jednom ze záznamů byly „z *velmi ostrého úhlu* *patrné části spodních obrazovek technických zařízení AP1TR0030121 a AP1TR0030125*“)], ačkoliv podle základního povolení [část V. písm. b) bod 3 základního povolení] je provozovatel povinen zajistit v herním prostoru takové rozmístění kamer a kvalitu a detail záznamu, aby bylo (mimo jiné) ze záznamu patrné, zda jsou koncová zařízení technické hry v provozu. Uvedené kontrolní zjištění bylo zaznamenáno v protokole o kontrole ze dne 4. 10. 2019, č. j. 98347-8/2019-590000-61/2019 (dále též „kontrolní protokol 1“). Proti kontrolnímu zjištění zachycenému v kontrolním protokole 1 žalobce podal námitky, které byly zamítnuty.

2. Druhou kontrolu zahájil celní úřad dne 3. 9. 2019, a to v provozovně žalobce (označené jako „*HERNA SYNOT TIP CLUB*“), která se nachází na adrese Dašická 1796, 530 03 Pardubice. I při této kontrole kontrolní skupina celního úřadu ze záznamů monitorovacího zařízení zjistila, že nelze rozpoznat, zda jsou koncová zařízení technické hry č. 2ST200205, I701703 a 6ONT600197 v provozu [kamery byly rozmístěny tak, že na záznamu nebyly zachyceny (čelní pohled) celé monitory koncových zařízení (pouze na jednom ze záznamů byl patrný úzký proužek horního displeje technického zařízení 6ON600197)], ačkoliv podle základního povolení [část V. písm. b) bod 3 základního povolení] je provozovatel povinen zajistit v herním prostoru takové rozmístění kamer a kvalitu a detail záznamu, aby bylo (mimo jiné) ze záznamu patrné, zda jsou koncová zařízení technické hry v provozu. Uvedené kontrolní zjištění bylo zaznamenáno v protokole o kontrole ze dne 23. 9. 2019, č. j. 102627-8/2019-590000-61 (dále též „kontrolní protokol 2“). Proti kontrolnímu zjištění zachycenému v kontrolním protokole 2 žalobce podal námitky, které byly zamítnuty.
3. Spisový materiál byl následně předán ke správnímu řízení, neboť zde bylo důvodné podezření ze spáchání přestupku dle § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách, kterého se dopustí právnická nebo podnikající fyzická osoba tím, že provozuje hazardní hru v rozporu s podmínkami jejího řádného provozování stanovenými v základním povolení. Zahájení správního řízení bylo žalobci oznámeno dne 19. 12. 2019 a současně mu bylo umožněno vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Tohoto práva žalobce nevyužil, celní úřad ukončil dokazování a vydal rozhodnutí, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku dle § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách, neboť žalobce ve svých provozovnách zmíněných výše ve dnech 28. 8. 2019 a 3. 9. 2019 v rozporu s podmínkou stanovenou v základním povolení [část V. písm. b) bod 3 základního povolení] nezajistil takové rozmístění kamer, aby z jejich záznamů bylo zřejmé, zda jsou koncová zařízení technických her č. AP1TR0030121, AP1TR0030125, resp. č. 2ST200205, I701703 a 6ONT600197 v provozu. Za dva přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 10.000 Kč (zákonem stanovené rozmezí je 0 až 50.000.000 Kč) a současně mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení o přestupku v paušální výši 1.000 Kč. Odvolání žalobce

proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 6. 2020, č. j. 13521-3/2020-900000-311, zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

4. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, v níž nezpochybnil skutkový stav zjištěný správními orgány. Žalobce tedy nespороval, že na kamerových záznamech nebyly zachyceny monitory koncových zařízení výše uvedených technických her (kamery nezabírají čelně monitory koncových zařízení), žalobce se však domnívá, že to nebylo nezbytné (ostatně zákon ani základní povolení žalobci neukládá, aby kamery zabíraly monitory koncových zařízení technických her) a že splnil povinnost uloženou mu výrokem V. písm. b) bodem 3 základního povolení (zajistit takové rozmístění kamer, aby z jejich záznamů bylo zřejmé, zda jsou koncová zařízení technických her v provozu), neboť z kamerových záznamů *„je seznatelné, zda koncové zařízení technické hry svítí a je tedy v provozu, nebo zda je bez osvětlení a je tedy mimo provoz“*. Dle žalobce proto nebylo třeba, aby na kamerových záznamech byly zachyceny monitory koncových zařízení technických her, jak tvrdí žalovaný a správní orgán prvního stupně, zvláště když *„jsou tyto skutečnosti (myšleno zřejmě to, zda je koncové zařízení technické hry v provozu – pozn. soudu) lehce dohledatelné v rámci jiných kontrolních institutů, které má celní úřad k dispozici (např. online přístup ke každému koncovému zařízení technické hry)“*.
5. Dále žalobce namítl, že i kdyby svým jednáním naplnil formální znaky skutkové podstaty přestupku dle § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách, jeho jednání nelze hodnotit jako společensky škodlivé, neboť jím *„nebyly obroženy zájmy chráněné zákonem, stejně tak nebyly ani porušeny žádné oprávněné zájmy třetích osob“*. Konečně žalobce akcentoval i to, že *„příslušné kamery byly na základě předmětných protokolů o kontrole nasměrovány lépe, aby napříště celní úřad již neměl žádnou pochybnost o tom, zda jsou koncová zařízení technické hry AP1TR0030121, AP1TR0030125, 2ST200205, I701703 a 6ONT600197 v provozu“*. K této skutečnosti měly správní orgány přihlédnout jako k polehčující okolnosti při určení druhu správního trestu ve smyslu § 37 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v rozhodném znění (dále též „zákon o přestupcích“), a žalobci mělo být uloženo pouze napomenutí.
6. Ze všech výše uvedených důvodů by dle názoru žalobce mělo být rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc by měla být žalovanému vrácena k dalšímu řízení.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě (jež není třeba podrobně rekapitulovat, neboť jeho obsah účastníci znají, nadto v řízení byl žalovaný úspěšný, přičemž v odůvodnění rozsudku je třeba vypořádat základní námitky toho účastníka, kterému soud za pravdu nedal) setrval na závěrech obsažených v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které je dle jeho názoru věcně správné a zákonné, a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

II.

Posouzení věci soudem

8. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalobou napadené rozhodnutí [přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§75 odst. 1 s. ř. s.)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

9. Předně soud zdůrazňuje, že obsah a kvalita žaloby předurčuje podobu rozhodnutí soudu, protože míra podrobnosti odezvy správního soudu je závislá na tom, jak detailně své námitky žalobce v žalobě formuluje. Omezí-li se žalobce na pouhá obecná konstatování, nemůže na ně správní soud reagovat jinak než srovnatelně obecně (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 9. 2018, č. j. 8 Afs 170/2018 – 36, bod 20). Žalovaný na 9 stranách žalobou napadeného rozhodnutí (a správní orgán prvního stupně na 8 stranách) podrobně odůvodnil své závěry, přičemž proti zevrubné a promyšlené argumentaci žalovaného žalobce v žalobě postavil v podstatě totožné námitky, jaké uplatnil v odvolání, aniž by předložil konkrétní relevantní konkurující argumentaci zpochybňující správnost závěrů žalovaného [za žalobní (či kasační) námitku přitom nelze i dle NSS „rozhodně považovat pouhé negace pečlivě odůvodněných závěrů“ správních orgánů (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2019, č. j. 5 Afs 126/2017 – 43, bod 50)]. Vzhledem k tomu, že žaloba neobsahuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správních orgánů, nebude soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, které již přesvědčivě vyslovily správní orgány (podobně srov. např. rozsudek NSS ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013 – 128, popř. rozsudek téhož soudu ze dne 4. 3. 2015, č. j. 6 As 72/2014 – 88), a proto bude soud tam, kde se se závěry správních orgánů shodne, na tyto odkazovat [není totiž smyslemsoudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené - tuto praxi aproboval i Evropský soud pro lidská práva a Ústavní soud (srov. např. nález ze dne 10. 11. 2020, sp. zn. III.ÚS 1889/20)], event. je stručně zopakuje.
10. Soud též připomíná, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek odpovědi na každou námitku, resp. argument. Rozsah reakce na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní - tzn., že na námitky lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí orgán veřejné moci prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí [*„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“* (nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68]. Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. nález ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08, bod 24), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci – pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů – nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly (k tomu srov. i rozsudek NSS ze dne 13. 5. 2020, č. j. 9 As 413/2018 – 43, bod 21). Z výše uvedených důvodů proto např. soud není povinen reagovat na košatou a obsáhlou žalobu stejně košatým a obsáhlým rozsudkem (shodně srov. rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 Afs 18/2015 – 48, bod 35, popř. rozsudky téhož soudu ze dne 5. 2. 2021, č. j. 5 As 140/2019 – 93, bod 41, a ze dne 5. 3. 2021, č. j. 5 As 267/2019 – 106, bod 66). Implicitně lze

samozřejmě vypořádat i důkazní návrhy účastníků řízení (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2019, sp. zn. III. ÚS 35/19, bod 62).

11. Konečně je vhodné ve vztahu k samotnému soudnímu přezkumu dodat i to, že pojem „úplný přezkum“ (plná jurisdikce) není Evropským soudem pro lidská práva (srov. rozsudek ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 40378/10 – Fazia Ali proti Spojenému království) vykládán doslova a Evropský soud pro lidská práva se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlídnout ke zvláštnostem řízení ve správním soudnictví, v rámci něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod dle Evropského soudu pro lidská práva nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Evropský soud pro lidská práva zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva (srov. např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. 11. 1995, § 47).
12. K jednotlivým žalobním námitkám pak soud uvádí, že v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (které tvoří společně s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně materiálně jeden celek) jsou zmíněny podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se žalovaný řídil při jejich hodnocení a při aplikaci právních předpisů, v odůvodnění jsou též srozumitelně popsány veškeré důvody výroku rozhodnutí a jsou v něm též vypořádány všechny základní námitky žalobce. Žalovaný zjistil v souladu s § 3 správního řádu stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro soulad jeho rozhodnutí s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Napadené rozhodnutí tak není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (nedostatkem důvodů nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění rozhodnutí) nebo pro nesrozumitelnost a ani netrpí jinou vadou, která by opodstatňovala postup dle § 76 s. ř. s.
13. Vzhledem k výše uvedenému nebylo nezbytné dokazování jakkoliv doplňovat, ostatně žalobce toto ani nepožadoval a v žalobě odkazoval pouze na listiny založené ve správním spise. V řízení před správním soudem se však dokazování správním spisem neprovádí, byť z jeho obsahu správní soudy vycházejí a důkazní prostředky (důkazy) v něm obsažené hodnotí. Např. v odůvodnění rozsudku ze dne 12. 11. 2015, č. j. 7 As 238/2015 – 31, NSS uvedl: *„Dokazování nicméně není potřeba provádět obsahem správního spisu, neboť ten je obrazem a výsledkem správního řízení, dokládá skutkový a právní stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Af 8/2008 – 117, č. 2383/2011 Sb. NSS).“*
14. K meritu sporu soud uvádí, že dle § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že provozuje hazardní hru v rozporu s podmínkami jejího řádného provozování stanovenými v základním povolení, schváleným herním plánem nebo provozuje hazardní hru prostřednictvím jiného modelu technického zařízení, než jaký byl v základním povolení schválen.
15. Podle části V. písm. b) bodu 3 základního povolení provozovatel zajistí v herním prostoru takové rozmístění kamer a kvalitu a detail záznamu, aby bylo možné rozpoznat osoby vstupující a pohybující se v herním prostoru, a aby ze záznamu byly patrné veškeré herní

pozice koncových zařízení technické hry, zda jsou koncová zařízení technické hry v provozu a zda je na nich prováděna hra.

16. Správní orgány netvrdily, že by ze záznamů monitorovacího systému nebylo možno rozpoznat osoby v herním prostoru či že by z nich nebylo patrné, zda je na koncových zařízeních prováděna hra (u koncových zařízení nebyl přítomen hráč). Správní orgány však žalobci vytýkaly, že v rozporu s podmínkou stanovenou v základním povolení [část V. písm. b) bod 3 základního povolení] nezajistil takové rozmístění kamer, aby z jejich záznamů bylo zřejmé, zda jsou koncová zařízení technických her č. AP1TR0030121, AP1TR0030125, resp. č. 2ST200205, I701703 a 6ONT600197 v provozu (kamery byly rozmístěny tak, že na záznamu nebyly např. zachyceny celé monitory koncových zařízení technických her č. AP1TR0030121, AP1TR0030125, resp. č. 2ST200205, I701703 a 6ONT600197).
17. Jak již bylo uvedeno shora, žalobce nezpochybnil skutkový stav zjištěný správními orgány (soud ze skutkových zjištění správních orgánů proto bude vycházet - srov. např. rozsudek NSS ze dne 25. 6. 2021, č. j. 3 As 159/2019 – 28, bod 19), nezpochybnil tedy ani to, že na kamerových záznamech nebyly zachyceny monitory koncových zařízení výše uvedených technických her (kamery nezabíraly monitory koncových zařízení). Žalobce se však domnívá, že to nebylo nezbytné a že splnil povinnost uloženou mu výrokem V. písm. b) bodem 3 základního povolení (zajistit takové rozmístění kamer, aby z jejich záznamů bylo zřejmé, zda jsou koncová zařízení technických her v provozu), neboť z kamerových záznamů *„je seznatelné, zda koncové zařízení technické hry svítí a je tedy v provozu, nebo zda je bez osvětlení a je tedy mimo provoz“*. Dle žalobce proto nebylo třeba, aby na kamerových záznamech byly zachyceny monitory koncových zařízení technických her, jak tvrdí žalovaný a správní orgán prvního stupně, zvláště když *„jsou tyto skutečnosti lehce dohledatelné v rámci jiných kontrolních institutů, které má celní úřad k dispozici (např. online přístup ke každému koncovému zařízení technické hry)“*. S tím však soud nesouhlasí. Jak žalovaný výstižně uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí (strana 6), *„pod pojmem provoz je nutno spatřovat fakt, že tato zařízení jsou plně funkční a je možno na nich hrát zvolenou hru“*, tudíž *„skutečnost, že předmětná koncová herní zařízení svítí, ještě sama o sobě neznamená, že jsou v provozu. Nelze vyloučit existenci případů, kdy dojde k poruše koncového zařízení technické hry a zařízení, ač svítí (je napájeno elektrickým proudem), stává se ve skutečnosti díky vzniklé závadě nefunkčním, nepoužitelným pro hráče, kteří si na dotčeném technickém herním zařízení chtějí zahrát hazardní hru, je tzv. mimo provoz, a to až do doby, než bude jeho funkcionality plně obnovena.“* Proto *„samotný odlesk vyzařujícího jasu světla z monitorů dotčených koncových zařízení při vizuálním pohledu z boku, aniž by bylo možno zhlédnout detail záznamu z čelního pohledu na monitory inkriminovaných koncových zařízení, ještě neosvědčuje vlastní provoz těchto zařízení.“* Tyto na první pohled logické úvahy správních orgánů (s nimiž se soud ztotožňuje) žalobce v žalobě nijak nezpochybnil a soud není oprávněn za žalobce jeho argumentaci domýšlet, neboť by se tak z nestranného arbitra sporu stal žalobcovým advokátem, což je nepřipustné (srov. např. rozsudek NSS ze dne 11. 11. 2020, č. j. 2 Afs 273/2019 – 35, bod 19). Pouhá negace pečlivě odůvodněných závěrů správních orgánů není žalobním bodem (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2019, č. j. 5 Afs 126/2017 - 43, bod 50), jak již bylo zdůrazněno výše. Jestliže tedy na kamerových záznamech nebyly zachyceny monitory koncových zařízení výše uvedených technických her (čelní pohled), pak soud souhlasí se správními orgány, že žalobce porušil povinnost stanovenou v základním povolení [část V. písm. b) bod 3 základního povolení], jelikož

nezajistil takové rozmístění kamer, aby z jejich záznamů bylo zřejmé, zda jsou koncová zařízení technických her č. AP1TR0030121, AP1TR0030125, resp. č. 2ST200205, I701703 a 6ONT600197 v provozu. Žalobce má jistě pravdu v tom, že v základním povolení není uvedeno, že na kamerových záznamech musí být zachyceny monitory koncových zařízení technických her (čelní pohled). V základním povolení je však jasně uvedeno, že provozovatel zajistí v herním prostoru takové rozmístění kamer a kvalitu a detail záznamu, aby byly patrné veškeré herní pozice koncových zařízení technické hry, zda jsou koncová zařízení technické hry v provozu a zda je na nich prováděna hra. Je přitom věcí žalobce jakožto podnikatele (profesionála) v daném oboru, aby sám rozhodl, jak danou povinnost splní. Správní orgány pouze uzavřely, že žalobcem zvolené řešení z důvodů výše popsaných neobstojí (ze záznamů nebylo zřejmé, zda jsou koncová zařízení technických her č. AP1TR0030121, AP1TR0030125, resp. č. 2ST200205, I701703 a 6ONT600197 v provozu) a současně žalobci naznačily, jakým (nikoliv jediným možným) způsobem je možné zjištěný nedostatek pro futuro napravit (nasměrovat kamery tak, aby bylo možno zhlédnout detail záznamu z čelního pohledu na monitory inkriminovaných koncových zařízení). Žalobce však může základním povolení stanovenou podmínku splnit i jinak. Správní orgány tak svým rozhodnutím „nestanovovaly“ žalobci nějakou další povinnost nad rámec základního povolení, ostatně z výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zcela zřejmé, že žalobce nebyl sankcionován za to, že kamery nezabírají monitory koncových zařízení, nýbrž za to, že jakožto provozovatel hazardní hry v rozporu s podmínkou stanovenou v základním povolení nezajistil takové rozmístění kamer, aby z jejich záznamů bylo zřejmé, zda jsou koncová zařízení technických her č. AP1TR0030121, AP1TR0030125, resp. č. 2ST200205, I701703 a 6ONT600197 v provozu.

18. Soud též souhlasí s žalovaným, že není rozhodné, že jsou tyto skutečnosti (funkčnost zařízení) „*dohledatelné i v rámci jiných kontrolních institutů*“. S ohledem na charakter loterií a jiných podobných her a na jejich negativní dopady je třeba trvat na bezpodmínečném dodržování podmínek stanovených v základním povolení, a to bez ohledu na to, zda Ministerstvo financí stanovením podmínek znásobilo již kontrolu prováděnou jiným způsobem. Ostatně žalobce opět v žalobě správnost těchto úvah žalovaného žádnou konkrétní námitkou nezpochybnil. Lze proto uzavřít, že nebylo povinností správních orgánů ověřovat funkčnost koncových herních zařízení např. prostřednictvím vzdáleného přístupu.
19. Soud naopak nesouhlasí s tvrzením žalobce, že jeho jednání není společensky škodlivé, resp. že nebyl naplněn materiální znak přestupku. Naplnění materiálního znaku přestupku zásadně splývá s naplněním formálních znaků, a to zejména pokud jde o delikt ohrožovací (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 As 187/2016 – 23, či rozsudek NSS ze dne 24. 3. 2021, č. j. 1 As 170/2019 – 27, bod 13). Proto zpravidla není nutno, aby se správní orgány otázkou naplnění materiální stránky daného správního deliktu explicitně zabývaly i v odůvodnění svých rozhodnutí (rozsudek NSS ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012 – 28). Lze tedy obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti (rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2009, č. j. As 104/2008-45, č. 2011/2010 Sb. NSS). O nenaplnění materiálního znaku přestupku lze hovořit pouze tehdy, když stupeň společenské škodlivosti v konkrétním případě ani při formálním naplnění znaků určité skutkové podstaty nedosáhne stupně odpovídajícího dolní hranici typové škodlivosti pro společnost, když tedy nebude odpovídat ani nejlehčím

běžně se vyskytujícími případy přestupků této skutkové podstaty (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2012, č. j. 1 As 118/2012 – 23, bod 14). V projednávané věci však zjevně nešlo o případ, který by neodpovídal ani nejlépe běžně se vyskytujícími případy přestupků této skutkové podstaty. Naopak, jedná se o běžně se vyskytující jednání, v důsledku kterého byl narušen zájem státu na efektivní kontrole plnění právem uložených povinností v oblasti hazardu, na ochraně hráčů a na předcházení „zkreslování“ ekonomických výsledků podnikatelů v oblasti hazardu. Skutečnost, že zakázaným jednáním nebyla způsobena nikomu újma, sama o sobě neznamena, že zakázané jednání není společensky škodlivé (srov. – mutatis mutandis - rozsudek NSS ze dne 6. 1. 2012, č. j. 5 As 106/2011 – 81). Materiální znak ohrožovacího správního deliktu spočívající ve společenské škodlivosti je naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým důsledkům (rozsudek NSS ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015 – 31, bod 26). Konečně u přestupků, jejichž naplnění nevyžaduje zavinění (odpovědnost právnické osoby za přestupek je založena na objektivní odpovědnosti s možností liberace), nemají navíc okolnosti obvykle zkoumané v souvislosti s konkrétní společenskou škodlivostí (např. míra zavinění, vztah pachatele k jednání, způsob jeho spáchání, pohnutky a osoba pachatele) na naplnění materiální stránky přestupku žádný vliv (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 Afs 14/2011 - 62).

20. Důvodná není ani námitka, že správní orgány nepřihlédly ke skutečnosti, že *„příslušné kamery byly na základě předmětných protokolů o kontrole nasměrovány lépe, aby napříště celní úřad již neměl žádnou pochybnost o tom, zda jsou koncová zařízení technické bry AP1TR0030121, AP1TR0030125, 2ST200205, I701703 a 6ONT600197 v provozu“*. K této skutečnosti (tj. ke snaze žalobce protiprávní stav napravit), bylo přihlédnuto k jako polehčující okolnosti, jak je patrné ze strany 6 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Správní orgán prvního stupně přihlédl ke všem specifikům případu a žalobci následně uložil pokutu na samé spodní hranici zákonem stanoveného rozmezí, resp. v bagatelní výši. Na tomto místě soud pro úplnost dodává, že ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 – 36). K tomu však v nyní projednávané věci zjevně nedošlo (ani to žalobce netvrdil), výše pokuty byla zevrubně odůvodněna jak správním orgánem prvního stupně (viz strany 5 až 8 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně), tak žalovaným (viz stranu 8 žalobou napadeného rozhodnutí), nebyl zde tedy prostor pro zásah soudu (rozhodnutí správních orgánů proto v tomto směru rozhodně nejsou nepřezkoumatelná), ostatně žalobce tyto závěry správních orgánů opět žádnou konkrétní námitkou nezpochybnil, pouze namítl, že měl být uložen jiný druh sankce (viz níže), což ovšem nelze považovat za relevantní názorovou oponenturu.
21. Na tomto místě soud pro úplnost žalobci připomíná, že správní trestání plní nejen funkci preventivní, ale rovněž i represivní, přičemž primárním významem trestání je potrestání pachatele tak, aby uloženou sankci ve své právní a majetkové sféře adekvátním způsobem

pocítil a vyvaroval se dalšího porušování právních předpisů (srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, či rozsudek NSS ze dne 4. 7. 2012, č. j. 6 Ads 129/2011 – 119). Pokuta ve výši 10.000 Kč těmto požadavkům vyhovuje.

22. K námitce žalobce, že mu mělo být uloženo napomenutí, soud předně uvádí, že neexistuje subjektivní právo obviněného na uložení jiného druhu správního trestu než pokuty, a to s ohledem na výše zmiňované uvážení správních orgánů, které soudu nepřísluší nahrazovat (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 1. 2021, č. j. 2 As 212/2020 – 26, bod 39). Navíc je zjevné, že s ohledem na předchozí protiprávní jednání žalobce v této oblasti (vyjmenovaná správním orgánem prvního stupně na stranách 6 a 7 rozhodnutí) nemůže tvrzení žalobce, že postačovalo, aby byl upozorněn na důsledky protiprávního jednání, jež mu podle zákona hrozí, pokud by se i v budoucnu dopouštěl podobného jednání, obstát. Žalobce byl již v minulosti trestán správními orgány např. i za to, že nevybavil hernu takovým monitorovacím zařízením, jehož záznam byl jasný, zřetelný a rozlišitelný (viz stranu 7 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně). Za těchto okolností je zjevné, že pouhé „upozornění“ ze strany správních orgánů by nevedlo k naplnění účelu správního trestání, resp. by neodradilo žalobce od dalšího nezákonného jednání a nepřimělo ho k dodržování povinností v oblasti hazardních her.

III.

Závěr a náklady řízení

23. Soud tedy uzavírá, že základní žalobní námitky nebyly důvodné, a proto žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I). Žalobce nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario). Žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal, a proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

Poučení:

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 16. června 2021

Jan Dvořák, v. r.
předseda senátu